

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 53.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366767696.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

↪ Nu saae Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et underfuldt Feeslot gennem den dunkle Skov. I Luften flammede tusinde sælsomme Lys, og lange dybe Valhorntoner klang vemodigt og ahnelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner og en glædelig Musik af Skalmeyer og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt smykkede Piger og Ynglinger, hver med en Fakkell i sin Haand, gennem Skoven og strøede Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et forunderligt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luften og mod Træerne mens de sang, og Musikken gjorde saa henrivende en Virkning paa den forelskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkell i sin Haand, svang den lystig i Luften, og dandsede med Grevinden i Armen gennem Skoven blandt den muntre Skare. Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Vrimmel ilede de Kommende imøde og hilsende dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad men sælsom Stemning tumlede Arnold, med den skønne Cordula i Armen, hen i den store gothiske Riddersal midt i den ubekjendte formummede Skare, og det var ham ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et schakspearisk Skuespil: midt under den glædeste Dands stod Romeos Scene i Gravcapellet for hans Øine, og han havde Møie med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig sønderknusende Skjæbne stod formummet i Baggrunden, og truede at forvandle den 54 glimrende Riddersal, med de muntre brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvælving, hvor han i næste Øieblik stod ene ved sin Elskedes Marmørkiste, og tømte Kjærlighedsdødens bittersøde Kalk - »Nei, nei, ikke længer saaledes« lød en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op - og Cordulas søde Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forføiede sig nu til Slotshaugen, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille Øe, midt i en stille speilklar Søe, tog sig forunderlig deiligt ud. Men hvad der glædede Arnold meest af Alt, hvad han her saae, var en høi skøn Bygning, i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skønneste Regnbuefarver, og med to store hundredarmede Lystestager, hvori de høie hvide Voxlys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skøn smilende Chordreng, med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkende Floristans Træk, men i et yngre barnligere Aasyn. »Gjør mig nu fuldkommen lykkelig« - sagde Arnold og greb den skønne Cordulas Haand. Med et kjærlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Faklernes Skin, og under høitidelige Sange, knælede det skønne Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Øieblik den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: »Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?« - han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skønne Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbeens Billede, og i den Stilling, hun laae der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en underfuld løndomsfuld Marmorsphinx. - »Nei, du er intet Menneske, Cordula!« raabte han forfærdet og sprang op; i samme Øieblik sluktes alle Brudefaklerne, Høialtret og Bruden forsvandt for hans Øine og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som nede under sig, sige i en ligegyldig Tone: »De tabte deres Stok min Herre!« og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maaneskin, og havde tabt sin Stok ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stokken op og nu lod ham bringe den ved Vertens Pige. -